

и повторно г. Форстера. Отдѣлното пъкъ отпечатване на рѣчта се намѣри за излишно, понеже, ако и въ съкращение, тя бѣше се обнародвала въ всички почти поглавни вѣстници. Но г. Janson настоя особено да идемъ да се видимъ по-скоро съ Гладстона, защото, казваше, самото ни приемане и отъ него ще бже и за насъ, и за дѣлото ни една сила, една важна прѣпорѣка. Приемането ви отъ Гладстона, прибави още да каже, ще има сега въ Англия сжщото значение, каквото и приемането ви отъ лордъ Дерби. Слѣдъ тия сърадвания и тия съвѣти, г. Janson ни остави, като се обѣща, че прѣзъ седмицата той пакъ ще дойде да ни види, щомъ като намѣри свободно врѣме.

ХІІ.

Свиждания и благодарности.

Сжщия день, часа на 11 1/2 пр. пл. ние ходихме при лордъ Едмонъ Фицморисъ (Edmond Fitzmaurice), виденъ тѣй сжщо членъ въ парламента отъ либералната партия. Благороденъ и свободолюбивъ мжжъ, той осжди строго турския режимъ, каза ни, че тоя режимъ е една аномалия въ Европа и се произнесе за нашето освобождение, за политическата автономия на Бѣлгария, низъ която и пжтувалъ прѣди 4 години. Каза ни послѣ, че не билъ твърдѣ доволенъ и той отъ послѣдната рѣчь на колега си въ парламента Форстеръ, като прибави, впрочемъ, да каже още, че прѣзъ послѣднитѣ дни духналъ въ Англия единъ май благоприятенъ вѣтрець за цѣлостта на Турция, ако и не тѣй противенъ на Бѣлгария, но това, споредъ него, било нѣщо прѣходно и нѣмало да трае дълго врѣме. Стана послѣ дума за границитѣ на Бѣлгария, защото, каза и той, това ще бже най-важниятъ въпросъ при създаването на една автономна Бѣлгария. Ние